

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium de sententia mortis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

& cum amore omnes vires corporis & animæ, ipsam adeò vitam impendamus ejus obsequiis: & quia mors ejus debuit esse remedium nostræ vitæ, & remissio peccatorum, quibus eam procuravimus; voluit ut ipsum genus mortis esset ad votum nostrum, atque ita certi fieremus, eum, quem ad moriendum habuimus, ut volumus, etiam ad vota nostra futurum, ut vivamus semper cum illo. Hæc omnia sunt opera infiniti amoris, quem erga nos gerit, & pignora, quòd semper sit daturus, quidquid eum pro salute nostrâ petemus. Quia Dominum, qui nostris malis voluit mittere mortem, quâ nos volumus, certum est nec mortem, nec alias ærumnas immissurum, nisi ut initia vitæ æternæ.

EXERCITIUM

De Sententia Mortis.

I.

Q Vis habet cor ad audiendam crudelem sententiam mortis contra te, vera Vita animarum, & unica Spes peccatorum? quomodo capiet cor humanum, te sic dilaceratum & vexatum, pro commiseratione, una voce ab omnibus deposci ad mortem, clamando: *Tolle, tolle, crucifige eum*? Eja Pilate, tolle eum ab oculis harum ferarum, quæ non possunt eum videre: & mihi da illum; ego eum excipiam, curabo, adorabo, & serviam ei. Veni ô dulcissime Amor & Salvator meus! veni ad me, qui te desidero, te quæro, te sic vulnerato gaudeo. Intra in hanc animam, & vive in illa; ego verò pro te moriar. Sed ignosce mihi, Redemptor mi; quia sum pejor hæc gente, quæ te non sustinuit videre; quia te non novit, neque credit in te. Ego, qui in te credo, teque adoro pro eo, qui es, quoties nolui te aspicere, cum offerres te cordi meo, ad visendas meas misérias, quibus oblectabar, & averfabar te! ô quàm fui miser, quoties te non habui ob oculos meos, ut facerem ea, quæ tibi causa mortis fuerunt! muta hoc, obsecro, Domine, ut non ampliùs tollaris à corde meo, sed semper verseris in oculis meis, in desiderio & amore meo: quia si te semper habeam ante me, & oculos interiores defigam in te, salus erit & remedium omnium malorum meorum. Nam in te vera

N n n

vita

vita animæ meæ, resurget, quidquid in me est mortuum: in te, misericordia æterna, curabuntur meæ miseriæ: in te, summa beatitudo, spem habent ærumnæ hujus exilii mei.

*Nil nobis
negabit,
qui vitam
propriam
addit.*

II. O ignis charitatis æternæ, qui semper ardes, & nunquam consumeris! quæ nova est hæc inventio infiniti amoris, quem geris, ut iidem, pro quibus es moriturus, eligant genus mortis, quo te perimant? Jam peccata mea præsentia erant Patri æterno, & in societate perfidorum istorum clamabant, ac postulabant justitiam contra te, qui te fidejussorem obtulisti & solutorem debitorum, quibus ego solvendis non fui. O ardentissime ignis amoris æterni, qui te per omnia subjecis arbitrio Judicum, & mediâ suscipis conformia meæ voluntati, paratus etiam cruce me juvare, & qualibet alia morte crudeli, quâ te placeat nobis afficere: quomodo ergo, tam pronus ad meam voluntatem me non exaudies, quando petiero te amare, ac tibi servire? ô infinite thesaure, respiratio & quies meorum laborum! qui tam liberaliter impendis te ipsum, neque aliud quæris, quàm ut te pro meo habeam ac possideam: veni, Domine, veni ad me: intra in hanc pauperem animam, quæ te accipit in perpetuum pro unico & summo bono suo: pro te ab dico, & in tuas manus repono omnia mea: habeam te solum, & dives sum satis: tu solus potes mihi satisfacere, mederi, & afferre solatium.

*Infelix est
& miser,
qui non est
Domini.*

III. O fidejussor meus! qui pro me jam satisfacisti interiùs, & nihilominus ipsa morte pro me solvere vis Patri æterno, tibi me habes obligatum ex justitia: apprehende me, Domine, neque dimitte liberum ab hac obligatione, quâ teneor esse tuus: & quia justitia tuum facit etiam sponte mea; & per amorem volo tuus esse. Unus angulus in domo tua major est felicitas, quàm omnis abundantia terræ: quid dico abundantia? omnia sunt mera fames & miseriæ, omnia infelicitas, extra esse tuum. O si me viderem in hac dulci captivitate! ô si me nunquam viderem separatum à te! miserum me, si me subducam à tua præsentia, & obedientia, vel ad unum momentum! Nonne mihi melius foret, non vivere? Tu es creator meus, ego tua creatura: Tu es Redemptor meus, ego mancipium tuum, redemptus à te: tu fidejussor,
qui

qui solvisti pro me, & ego debitor tuus, ac principaliter obligatus. Tibi me trado, & mancipio in perpetuum.

IV. Audi, anima peccatrix & infelix, quid vox præconis edicat: Pilatum jubere Dominum mori in cruce, quasi malefactorem & falsum Regem inter duos latrones. Cogita, quàm grave debuerit esse sanctissimæ Humanitati, audire tam crudelem sententiam. Considera clamores & plausus inimicorum ejus, cum viderent se suis votis potiri. Vide, ut festinent ad executionem sententiæ; JESUS autem, velut agnellus, inter hæc omnia taceat, neque parcat suis auribus, quò minùs & ipsæ habeant suum tormentum, dum audiunt ista, quæ in ipsum dicuntur. Quomodo vivo ego Domine animæ meæ, videns ea, quæ video, & audiens ea, quæ audio? Tu ô Rex cæli, sis falsus Rex? Tu fidelissime Redemptor animarum, sis proditor? Tu liberalissime largitor omnium bonorum, sis caput latronum? Tu, qui das vitam æternam, merearis sententiam mortis? Ego sum talis, Deus meus, & vivo; tu moreris, & ego adhuc sustineo vivere & loqui? ô duritia mea! ubi es, comparata huic teneritudini? ubi est mea miseria comparata huic misericordiæ? ubi est mea tepiditas, comparata huic immenso amoris? reus vivit, & moritur innocens: moritur Dominus, ut vitam det servo.

V. O bone JESU! ostende mihi cor tuum: sine me videre, quid senseris in eo, quando audivisti hanc diram sententiam: qua ^{Necesse erat} mansuetudine, sine verbo, sine resistentia, sine querela; & qua ^{Dominum} charitate dedideris te totum potestati illorum, quibus necessarius ^{mori, ut} eras, ô amor divine! ô pure amor! cur me non totum consumis in ^{servus vis} hac hora? cur me non adstringis, me non subjicis huic Domino? ^{veret.} adoro te, amor infinite: adoro te, infinita liberalitas: adoro te, verè cor JESU, perfectissimi Salvatoris, sufficientissimi Redemptoris, fidelissimi Amici animæ meæ. Supplico tibi eidem cordi, ut mihi des lucem ad te cognoscendum, amorem ad te amandum, subjectionem ad tibi obediendum, & odium ad detestandum peccata mea, quæ tibi causa fuerunt tantorum dolorum; horrorem mei-
ipsum, & ne sit in hac anima alia cogitatio, quàm quomodo tibi

satisfaciam, & placeam tibi: quandoquidem tu es unicum bonum & gloria mea.

VI. Sed ô Domine mi! qualia sunt hæc verba, quæ scribit *Lucæ c. 23. v. 24 & 25.* S. Lucas Evangelista tuus de Pilato: *Adjudicavit fieri petitionem eorum: dimisit autem illis eum, qui propter homicidium, & seditionem missus fuerat in carcerem, quem petebant: IESVM verò tradidit voluntati eorum.* Erga te, Domine animæ meæ, sic ordo invertitur, ut pro ratione sit mala voluntas hostium, & odium pro justitia! & sine culpa, sine omni causa traderis voluntati tuorum inimicorum! non est in mundo major ulla confusio, quam ubi gubernatio fundatur in sola voluntate unius, & illa est tota ratio eorum, quæ fiunt. Tibi soli id convenit, ô Deus, ac Dominus meus; quia tua voluntas est optima, sapientissima, & plena rationis ac justitiæ: & quod in mundo habetur pro summa inordinatione, & causa malorum omnium, hoc tecum servatur, ut tollaris è medio, & adimatur tibi vita, quâ nihil præstantius invenitur sub cælo.

VII. Prô pudor & confusio mea! quid dicam, Domine, cum video te propter me tradi perversæ voluntati inimicorum tuorum; & ego me tuæ non penitus trado? ad ferendam contra te sententiam mortis sufficit, quòd ita velint hostes tui; & mihi ut acquiescam his, quæ mihi eveniunt, non sufficit nosse, quòd tu ita velis & ordines! Illi errant in omnibus rebus, & tu finis te tradi voluntati eorum; & ego me non accomodo tuæ divinæ voluntati, quæ sapientissimè & rectissimè ordinat omnia! ô inordinatio mea! ô duritia cordis terreni! quid potes de me statuere, Deus meus nisi quod sit pro gloria tua & bono meo! cruces, quas pro te fero, mihi convertis in gloriam; labores mutas in requiem; injurias in justitiam; dolores in bona cælestia; tentationes ac desolationes in dulcissimam conversationem, ac suavissimos amplexus tuos; mortem in transitum ad vitam æternam: & ego queror, te fugio; neque sufficit mihi, quòd tu sis, qui hæc ordinas & facis, ut eis subjiciar. O cor terrenum! ô vilitatem spiritûs! ô frigus glacie majus! Muta hæc Deus, ac Dominus meus, nunc & in perpetuum. Ego, Domine, consigno me tuæ voluntati, nec volo aliam rationem eorum, quæ mihi evenient, quam ut sciam, te sic ordinasse.

Committamus nos voluntati Christi, qui se voluntati hostium tradidit.

odinasse. Hic me crucifigo, hic tibi me offero, ut in omni re fiat voluntas tua, non mea, nunc & semper in vita & in morte. Amen.

ÆRVMNA XLII.

Bajulatio Crucis.

I.

D Romulgatâ sententiâ solliciti fuerunt Judæi, ut ^{Abstinerent} quam primùm in executionem veniret, ne fortè Pila- ^{omnes à} tus eam expendendi spatium nactus, revocaret; ubi- ^{peccato, si} que patris sui diaboli genium exprimentes. Cùm ^{ejus foeditas} enim ille nôrit, quòd tanta sit foeditas peccati, ut omnes ab eo ab- ^{appareret.} stinerent, si illam agnoscerent, studet omni modo intellectum hominum oblinere aliquâ illecebrâ, ne agnoscant malum, quod parant. Ita Principes præcipitato per tumultum Præsidi in vota sua properaverunt, priusquam illum aut populum subiret pœnitentia facti. Sicut ergo crucem jam antè paraverant, & alia ad crucifigendum necessaria conduxerant, ita curaverunt eam afferri ad aedes Pilati, ut majoris ignominie causa imponeretur Domino gestanda ad locum supplicii: diligenter ordinantes custodias, & alia satagentes pro sua immanitate erga Dominum, qui sicut ovis ad occisionem ducebatur, & quasi Agnus coram tondente se obmutescens, non aperuit os suum.

II. Ut verò ad majorem confusionem agnosceretur ab ^{Vt viam} omnibus, voluerunt eum depositâ purpurâ in suis vestimentis in- ^{Crucis am-} cedere. Tunicam ergo inconsutilem, nec apertam anteriùs per ^{bulavimus,} caput induere debuit, utique non sine novo dolore, & sanguinis ^{Christus} emanatione à spinis. Voluit autem Dominus ipse suis in vesti- ^{præcessit} bus conspici cum cruce, ut, quod antea docuerat, si quis velit esse ^{nos.} suus discipulus, tollat crucem suam, & sequatur se, nemo se excusare possit per ignorantiam, quasi non videret eum cum cruce præcedere; cùm clarissima luce, prope meridiem, per publicas vias, omni populo spectante in sua veste omnes antecesserit, non erubescens publicè constare, quid habeat ipse in pretio. Solent multi longa serie memorare claros majores, officia publicè gesta, facinora edita; & in primis ostentare faciem deformatam vulneri-

Nnn 3

bus